

MOPSI LA POLUL NORD

AUUUUUUUUU!

DE PHILIP REEVE
ȘI
SARAH MCINTYRE

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

POLIROM
2019

Stâncile de la marginea promontoriului se apropiau tot mai mult.

Dar Sika știa bine zona și îndreptase sania spre un loc în care stâncile nu erau foarte înalte. Nici măcar nu erau stânci în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă un soi de prag mic de piatră, peste care sania a trecut fără probleme. A aterizat cu un „zdup” pe gheață și s-a dus mai departe, strecurându-se printre valurile înghețate aproape până la tabără.

Grămada de mopși i-a auzit venind. Șaizeci și șase de puncte mici au început să sară și să latre pe gheață, dând din cozile lor sârmoase ca să-i întâmpine.

— Uite câinii! a spus Șen.

— Unde? a întrebat Sika, privind în jur. Aștia? Aștia sunt câini?

Mopșii simțiseră miros de mâncare. S-au adunat în jurul saniei, lătrând și schelălăind, dând din coadă. Băiatul a deschis butoiașul și a scos pumni întregi de bobite.

În curând lătratul a fost înlocuit de crâncănit.

Șen i-a privit pe toți cu bucurie. După care s-a întors. Sika stătea pe sanie. Își ținea capul în mâini și plângea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— Umpf! a făcut Sika.

Lacrimile îi curgeau pe obraji și i se preligeau pe bărbie, înghețând înainte să cadă pe gheață, pe care aterizau apoi cu sunete cristaline.

— Umpf! a spus ea din nou. Când ai spus că ai șaizeci și șase de câini, credeam că te referi la câini adevărați.

— Păi sunt câini adevărați! a spus Șen.

— Ba nu, nu sunt! N-ar putea să tragă o sanie.

— O! a spus Șen.

Acum înțelegea. Deci de-asta voia ea o parte din câinii lui. S-a uitat la sanie, la cât de mare era. Avea nevoie de o echipă de Husky ca s-o tragă, nu de una de mopși.

— Credeam că bunicul va putea în sfârșit să intre în cursă! a spus Sika. Și acum va trebui să merg acasă și să-i spun că nu are nici o șansă.

— Ce cursă? a întrebat Șen.

— Marea Cursă Polară, a spus Sika cu tristețe. Când vine Iarna Adevărată, încep să se adune aici

echipe din tot Nordul. O să se întrecă prin Pădurile Noptii și de-a lungul mării înghețate, până la palatul lui Moș Omăt, aflat în vârful lumii.

Șen s-a scărpinat în cap. Ținea minte hărțile pe care le văzuse la bordul navei. Polul Nord nu era decât o porțiune mare de hârtie goală; atât de mare și de albă că de câte ori o vedea îi venea să ia un creion și să deseneze ceva, orice, pe ea.

— Nu există nici un loc în vârful lumii, i-a spus.

— Dacă e Iarnă Adevărată, atunci există, a spus Sika. Acolo trăiește Moș Omăt. Și-i îndeplinește o dorință primului aventurier care ajunge acolo.

A oftat.

— Bunicul aproape că a câștigat cursa odată, când era puțin mai mare decât mine. Ce povești spune despre călătoria aia! Și de-atunci tot așteaptă să revină Iarna Adevărată. A păstrat sania asta și a pregătit cele mai bune echipe de câini din tot Nordul. Dar Iarna Adevărată nu vine decât o dată în viață. Câinii au îmbătrânit și-au murit, iar bunicul a îmbătrânit și el și în curând o să moară. Și acum Iarna Adevărată a venit în sfârșit și, când ai spus că ai câini, am crezut că ai câini

adevărați, am crezut că bunicul o să poată participa la cursă și că eu o să merg cu el la Polul Nord și o să-l văd pe Moș Omăt. Darăștia sunt doar câini de jucărie.

— Ba nu, nu sunt! a spus Șen. Dacă sunt mici, asta nu înseamnă că nu sunt puternici sau fideli sau curajoși. Și am lese pentru toți. Pun pariu că ar putea să vă ducă fără probleme și pe tine, și pe bunicul tău până la Polul Nord.

Sika nu părea să-l creadă, așa că s-a dus să ia sacul cu lese care stătea pe gheață în locul unde naufragiasse Steaua norocoasă. S-a grăbit înapoi și a început să prindă lesele de puloverele mopșilor, legând celelalte capete de sania Sikăi. (Se pricepea să facă noduri, doar crescuse pe vapor.)

